

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 573/2025
08.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Врачевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Врачевића, адвоката Милана Латиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 65/24 од 13.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 99/25 од 12.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.05.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Врачевића, адвоката Милана Латиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 65/24 од 13.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 99/25 од 12.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К 65/24 од 13.12.2024. године окривљени Марко Врачевић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године и кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 5 (пет) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.04.2024. године па надаље.

Према окривљеном је сходно одредби члана 83. Кривичног законика изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана, која ће се извршити у заводу за извршење казне или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора.

Поред овога, према окривљеном је на основу одредбе члана 246. став 8. и члана 87. Кривичног законика изречена мера безбедности одузимање предмета, па је од окривљеног одузета опојна дрога „Cannabis“ (конопља) упакована у 2 ПВЦ кесе, које се налазе у једној ПВЦ кеси беле боје, укупне нето масе 47,82 грама, опојна дрога „Cannabis“ (конопља) упакована у осам ПВЦ пакетића који се налазе у једној ПВЦ кеси, укупне нето масе 11,49 грама, као и једна вагица за прецизно мерење сиве боје, који предмети ће се по правноснажности пресуде уништити.

Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка Вишем суду у Шапцу плати износ од 38.577,80 динара, а ВЈТ у Шапцу износ од 35.460,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 99/25 од 12.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Марка Врачевића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Марка Врачевића, адвокат Милан Латинковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног огласи кривим због извршења кривичног дела из члана 246а став 2. Кривичног законика и истом, због тог кривичног дела изрекне казну затвора у краћем трајању, као и да га због кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Врачевића, је неоснован.

Поднетим захтевом бранилац окривљеног истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уз образложење да нема елемената кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у радњама које су окривљеном стављене на терет, а које су непрецизне у погледу тога коју службену дужност су предузимали оштећени у смислу прописа којим се уређују овлашћења на предузимање исте, а коју је окривљени омео критичном приликом. Према наводима захтева поступање окривљеног критичном приликом није било подобно да омете полицијске службенике, с обзиром да из изреке пресуде произилази да је окривљени прво почео да трчи, а затим му је упућена наредба да стане, али не и да је истом саопштен разлог – ради уручења наредбе за претрес, па како такав вид непослушности ниједном одредбом закона није санкционисан, то је према ставу браниоца у конкретном случају на радње окривљеног погрешно примењен кривични закон и учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, алтернативно је прописана и може се састојати у претњи нападом, покушају напада, нападу или у ометању на други начин службеног лица, надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Поред овога, чланом 110. став 4. Закона о полицији прописано је да се отпором сматра свако супротстављање законитим службеним мерама и радњама које се, поред осталог, може вршити оглушивањем и пасивним отпором.

Према чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде, окривљени Марко Врачевић, је у време и на месту означеном у изреци пресуде, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела, чије је извршење хтео, на други начин ометао службена лица – полицијске службенике ОКП ПУ Шабац у вршењу службене дужности – полицијских послова откривање и расветљавање кривичних дела и обезбеђивање доказа, тако што док се налазио у дворишту куће у којој живи са породицом, није поступио по наређењу полицијских службеника „Стани, полиција“, које му је издато ради уручивања наредбе суда, контролисања и евентуално обезбеђивања доказа, већ је утрчао у кућу и закључао врата, па је, након што је полицијски службеник АА безуспешно покушавао да отвори улазна врата, а полицијски службеник ББ рукама гурнуо прозор и кренуо да улази кроз прозор у кућу, у ком тренутку је окривљени изашао из купатила, при чему је био свестан забрањености свог дела.

По налажењу Врховног суда, описане радње, које је окривљени Марко Врачевић предузео, садрже објективна и субјективна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, како су то правилно закључили и нижестепени судови. Према томе, Врховни суд налази да целокупно понашање окривљеног, које је претходно описано, а огледа се у бежању и непоступању по изричитим наредбама овлашћених службених лица, у контексту њиховог поступања ради уручења наредбе суда, несумњиво има карактер ометања овлашћених службених лица на други начин у обављању конкретне службене дужности, откривања и расветљавања кривичног дела и обезбеђивања доказа, што представља једну од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Стога су, супротни наводи захтева браниоца окривљеног, у којима се износи став да у радњама окривљеног, нема законских обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред овога, у вези са кривичним делом из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, бранилац у поднетом захтеву, указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводећи да је примењен закон који се не може применити, тиме што је окривљени оглашен кривим за дело за које из изреке правноснажне

пресуде не произилазе обележја кривичног дела, на који начин наведену повреду везује искључиво за повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, о којој је напред било речи и за коју је овај суд, с обзиром на све напред изнето, нашао да је неосновано истакнута.

По оцени Врховног суда, неосновано у поднетом захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног наводи да је правноснажном пресудом, повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, учињена и у погледу кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени такође оглашен кривим. У вези са тим бранилац наводи да је правна квалификација овог кривичног дела погрешна, јер у радњама описаним у изреци, које се односе на то кривично дело, нема елемената кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, већ се ради о кривичном делу неовлашћено држање опојне дроге из члана 246а став 2. Кривичног законика, имајући у виду да из изреке не произилази да је окривљени предметну дрогу држао ради даље продаје.

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Чланом 246а став 2. Кривичног законика прописано је кажњавање оног ко неовлашћено држи у великој количини супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени у време и на месту одређеном у изреци пресуде неовлашћено ради даље продаје држао једну ПВЦ кесу беле боје у којој су се налазиле две ПВЦ кесе са опојном дрогом „Cannabis“ (конопља), укупне нето масе 47,82 грама, као и једну ПВЦ кесу у којој се налазило осам ПВЦ пакетића са опојном дрогом „Cannabis“ (конопља), укупне нето масе 11,49 грама и једну вагицу за прецизно мерење....при чему осушени делови биљке „Cannabis“ садрже психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ са масеним уделом већим од 0,3%, а могао је да схвати значај свога дела и могао је да управља својим поступцима, био је свестан свога дела, забрањености истог и хтео је његово извршење.

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног, из којих произилази да је окривљени неовлашћено ради продаје држао супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, произилазе сва обележја, како објективна, тако и субјективна, кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим, при чему је јасно у изреци описана намера окривљеног да предметну опојну дрогу неовлашћено држи ради продаје, па се самим тим не може радити о кривичном делу из члана 246а. став 2. Кривичног законика, како то бранилац окривљеног, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, неосновано истиче у поднетом захтеву за заштиту законитости.

По налажењу Врховног суда, остали наводи браниоца, којима се полемише са разлозима правноснажних пресуда, представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и као такви нису предмет преиспитивања у оквиру за заштиту законитости, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, због чега од стране овог суда нису разматрани.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић